

SÍLA SLOV

„Prosím vás, lidé, nehádejte se o slova!“ „A oč jiného bychom se měli hádat, když už se chceme hádat, ne-li o slova?“ Je to Chestertonova duchaplnost, kterou vtipně reaguje na situaci, v které je moderní člověk: naprostá neúcta ke slovu. Ztratilo jakoukoli hodnotu. Ale je to jenom moderní jev? Už v „Následování Krista“ se píše: „Co jiného jsou slova než slova! Létají vzduchem, ale kamene se nedotknou. Buď kámen...“ Jinými slovy: nedělej si ze slov nic, nemají cenu. Je to přirozené?

Jak jinak si váží slov děti a primitivní lidé! Překroutit jméno znamená nadávku, urážku. Něco říci, to je komunikovat kus sebe, zjevit se. Slovům, zvláště některým, se připisuje zvláštní moc, síla. Řekněme, že to všechno bylo dáno primitivní situací, kdy se lidé nedovedli plyně vyjadřovat. Slovo bylo v oběhu málo, proto jejich valuta stoupala. Ještě donedávna si vážili člověka, který uměl při slavnostní příležitosti veřejně promluvit. Dnes si spíš vážíme těch, kdo umějí mlčet anebo alespoň skončit řeč brzy.

Uvádíme tuto změnu mentality jenom proto, abychom lépe pochopili, co znamená slovo v Písmu. Je to totiž jeden ze základních pojmů Bible, zjevení obsaženého v lidských slovech. I ten historický fakt předpokládá jistou psychologickou situaci, jistou okolnost. Židé byli národ, který své zážitky, dojmy a poznatky nevyjadřoval v obrazech a sochách, ale ve vypravování starších, ve slovech. Nevytesal svou historii do basreliéfů, ale sepsal ji do knih. Naproti tomu Řekové byli přesvědčeni, že víme opravdu jenom to, co jsme na vlastní oči viděli. Pro Židy je podstata věcí jejich dábar, slovo. Řeč tedy vyjadřuje věci samy. V latinském překladu Bible, ve Vulgátě, čteme ještě jisté hebraismy, které se musely v moderních překladech zaretušovat, protože by se jim nerozumělo. Tak např. ve vy-

pravování evangelia o zvěstování ujišťuje anděl P. Marii, že u Boha není nemožné žádné slovo, omne verbum (*Lk 1, 37*). Dnes to ovšem překládáme jako „věc“: U Boha není žádná věc nemožná. Slovo a věc jsou ztotožněny. Kittelův biblický slovník definuje dábar, slovo jako pozadí, základ věcí.

Z toho plyne zvláštní důsledek: ze slov poznáme hlouběji a lépe skutečnost, než kdybychom ji na vlastní oči viděli. Vyskytují se ovšem u všech národů lháři, lidé kteří nemluví pravdu. Ale i ten pojem není vždycky jednoznačný. Komu říkáme lhář dnes? Člověku, který něco velmi dobře ví, ale schválně říká něco jiného. Mluví jinak ústy a jinou má myšlenku. I v Písmu se mluví o podvodnících, kteří mají „dvojité srdce“ (*srv. Kaz 2, 14*), ale to je většinou v dokumentech z pozdější doby, hlavně v sapienciálních knihách, které jsou z řeckého prostředí. Původně se lhář rovná bláznů, nemoudrému. Mluví nepravdu hlavně proto, že skutečnost nezná. Vydává za realitu nápady své hlavy, a proto jeho slova jsou „marná“, prázdná, nemají význam, nevyjadřují věc.

Na tomto pozadí má ovšem zjevení Bible zvláštní hodnotu. Jsou to slova, a to slova Boží. Vyjadřují tedy pozadí, základ všeho, co je, jsou pravdivější než přímé zážitky vizuální. Víím, jak je to těžké dnešnímu člověku pochopit. Lidé dnes smýšlejí asi takto: Jak by to bylo pěkné, kdybychom se mohli přenést přes časy a prostory a vidět na vlastní oči události, o kterých vypravuje Písmo, zvláště život Kristův, tak jak byl. Bohužel se musíme spokojit jenom se stručnou zprávou biblických historiků, evangelistů. Někdy si ten nedostatek hledáme nahradit biblickými filmy, které mají někdy nejlepší vůli a nesrovnatelně větší možnosti, než bylo pero pisatelů Bible. *dokončení na straně 5*

Katecheze a výuka náboženství

část první

Označuje-li magisterium Církve katechezi jako jednu z forem služby slova, pak tím naznačuje, že takových forem existuje více. Není např. náhodou, že už koncilní deklarace *Gravissimum educationis* rozlišuje mezi mravní a náboženskou výchovou ve školách nekatolických (čl. 7) a křesťanskou výchovou ve škole katolické (čl. 8). Z textu této deklarace pak vychází pozdější dokument s titulem *Náboženský rozměr výchovy v katolické škole*, který hovoří o tom, že katecheze není totéž co výuka náboženství. Jedná se o dvě samostatné formy služby slova, které se od sebe liší a současně se doplňují. V žádném případě nestojí v nějakém „konkurenčním“ vztahu (buď jedno, nebo druhé). Naopak: v Církvi dnes potřebujeme obě dvě a navíc je už nelze „stihnout“ současně.

V čem spočívá odlišnost výuky náboženství a katecheze? Stručně můžeme odpovědět takto: odlišnost se týká prostředí, adresátů i účelu obou forem služby slova:

Výuka náboženství se odehrává ve škole, katecheze v křesťanském společenství. Společenství prožívá a slaví víru způsobem specifickým, přinejmenším mnohem širším a navíc v období nejen školního věku, ale po celý život.

Výuka náboženství ve státní škole je určena žákům či studentům, přičemž v praxi se jedná nejen o děti a mladé lidi věřící (vyznání katolického nebo i jiných konfesí), ale i o nevěřící. Výuka náboženství jakožto školní předmět musí být totiž přístupná všem žákům bez rozdílu (a taky se tohoto předmětu účastní někdy až nezvykle „pestrá“ skupina žáků).

Katecheze na rozdíl od výuky náboženství „už předpokládá především živé přijetí křesťanské zvěsti jakožto sku-

tečnosti spásy“. Stručně řečeno: katecheze předpokládá účastníky motivované jedním (a správným) způsobem. Dále: účel výuky náboženství ve škole musí odpovídat pedagogickým a didaktickým motivacím, které ospravedlňují její přítomnost ve státní škole. Konkrétněji řečeno: výuka náboženství má formovat k zodpovědnému postoji v myšlení i chování vůči náboženství a víře. Věřícímu žákovi pomáhá, aby se pro svou víru uvědoměleji rozhodl, ať už je jakéhokoli vyznání, a tím přispívá ke snížení náboženské nezralosti nebo lhotejnosti.

Návštěva z Kanady

Letos o prázdninách navštívil naši farnost David Dřevojánek (bratr Benedikt). Většinu čtenářů farnosti není třeba Davida představovat. Někteří ho však neznají, jiní o něm dlouho neslyšeli, a tak jsem ho v zájmu nás všech vyprávěl.

David se narodil 6. června 1973 v Přílepiích u Holešova. Od roku 1974 bydlel ve Valašském Meziříčí. Na základní školu chodil na Vyhličku. Po jejím absolvování studoval SOU stavební ve Vsetíně a Střední pedagogickou školu v Kroměříži. V osmnácti letech začal vážně hledat smysl svého života a v devatenácti letech se stal věřícím. Po dobu studia v Kroměříži ho připravovala na první svaté přijímání sestra Františka z kongregace sester sv. Kříže a P. Jan Bobčík, tehdejší spirituál Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži. Svátost biřmování přijal v naší farnosti ve Valašském Meziříčí. Zde také rok působil jako učitel v mateřské škole. Poté David uslyšel volání ke kněžství. Jeden rok byl v Přípravném konviktu v Litoměřicích a 3 roky v Kněžském semináři v Olomouci. V této době si uvědomil, že ho Bůh volá k řeholnímu povolání. Proto na jeden rok přerušil studium a odešel do Paříže do mnišské komunity Jeruzalém, kde se snažil rozlišit svoje povolání. Pochopil, že ho Bůh volá do této komunity. Nejdříve byl v Paříži, nyní už 2 roky pobývá v kanadském Montrealu v první komunitě, která vznikla mimo Evropu. Nyní bych chtěl popsat historii a spiritualitu komunity Jeruzalém. Byla založena před 30 lety. Cílem je mnišský život uprostřed velkých měst. Mniši a mnišky žijí odděleně, většinou v podnájmu (nemají vlastní klášter jako majetek komunity). Každý pracuje na půl úvazku v civilním povolání. Harmonicky se zde prolíná život modlitby a práce. V blízkosti kláštera je kostel, ve kterém probíhá společný život modlitby jak mužské, tak ženské komunity (mše svatá, adorace, chórová modlitba žalmů). Tento modlitební život komunity mohou sdílet i lajci. Ti se zúčastňují buď náhodně a nepravidelně, nebo postupně vytvářejí laické komunity, které tvoří tzv. Rodinu Jeruzalém. Komunita zde nabízí možnost věřícím i hledajícím

Žákovi, který hledá a táže se, nabízí výuka náboženství možnost seznámit se s odpověďmi Církve na své otázky a přemýšlet o nich.

Žákovi, který se považuje za nevěřícího, a v této výuce se octl spíše shodou různých okolností, je dána příležitost, aby o své dosavadní osobní pozici přemýšlel, aby díky seriózní konfrontaci s obsahem křesťanského náboženství ji přezkoumal, a (v ideálním případě) svůj postoj změnil.

pokračování příště
P. doc. Dr. Ludvík Dřímál

prožívat bohoslužby vedoucí ke ztišení a adoraci. Liturgie je jediným evangelizačním prostředkem komunity. Krása čtyřhlasých zpěvů přitahuje lidi, kteří najdou oázu klidu uprostřed velkoměsta, kde se necítí sami a zapomenuti. V přítomnosti Boží hledají sílu k životu a vstupují tak do neformální školy modlitby.

Teď ještě několik slov o prostředí, ve kterém komunita žije a pracuje v Kanadě. Montreal je největší město kanadské převážně francouzsky mluvící provincie Quebec. Dříve byla z velké části katolická. V 60. letech 20. století proběhla rychlá a hromadná dechristianizace společnosti. Celá společnost se zřekla katolické víry a jejího praktikování. Tato skutečnost se promítá jak do zákonů země tak i do života rodin. Nápadně stoupá počet sebevražd a běžné jsou sňatky homosexuálů. Komunita Jeruzalém byla povolána do Kanady místním arcibiskupem v době, kdy se zavírají kostely a rozpadají farnosti. Momentálně působí v kostele Nejsvětější Svátosti, který je nejstarším poutním místem eucharistické úcty (adorace). Momentálně byl tento kostel již jako bývalé poutní místo svěřen do péče komunity.

Ještě několik slov o rozšíření komunity v současném světě. Ve Francii jsou to 4 místa: Paříž a Štrasburg (velkoměsta) a Vézelay a Mont-Saint-Michel (poutní místa). V Belgii jedno místo v Bruselu, v Itálii 2 místa – Florencie a od září tohoto roku i Řím. Během tří let by mělo vzniknout jedno místo ve Varšavě a v africkém Togu.

Nakonec jsem se Davida zeptal, co ho v životě a v komunitě čeká. David momentálně studuje teologickou fakultu v Quebecu. Na podzim studia ukončí diplomovou prací. V komunitě má za sebou časné sliby, které obnovil v roce 2005. Věčné sliby by mohl složit (dá-li Pán) v roce 2008 v létě a po nich by mělo následovat jáhenské a kněžské svěcení. Svěcení by mělo proběhnout tam, kde zrovna bude, např. v Kanadě. Primiční mše svatá by pak měla být v naší farnosti. Davida oslovuje v komunitě různorodost života, a jak přiznal, cítí se být přitahován k životu v samotě, což komunita Jeruzalém umožňuje. Věřím, že se David, nyní bratr Benedikt (Benoit), bude za nás v této samotě modlit a že se budeme jednou spolu radovat při příležitosti jeho primice. Pokud máte zájem, najdete si na internetu stránky www.sdsm.org, kde se můžete podívat na některé fotografie ze života komunity. Pokud budete pozorní, najdete i Davida.

Otec Pavel

Anketa

Milí farníci, čtenáři Života farností, poněvadž nám leží na srdci vaše čtenářská spokojenost, obracíme se proto na vás s touto anketou. Jejím vyplněním nám můžete pomoci k tomu, abychom zmapovali vaše čtenářské zájmy, a tak mohli upravit obsah našeho (vašeho) časopisu ke spokojenosti nás všech. Proto předem děkujeme za vyplněné anketní lístky, které prosím vhodíte do připravené krabice u hlavního vchodu, nejpozději do neděle 17. října.

Vaše redakce

1. Jste a) muž b) žena
2. Letos dovršíte věku let.
3. Jste spokojen(a) s obsahem a rozsahem našeho časopisu?
a) ano b) ne c) je mi to jedno
4. Pokud nejste spokojen, co byste rád(a) změnil(a)?
(Můžete zatrhnout libovolný počet bodů.)
a) Uvítal(a) bych více aktuálních informací z dění na-

ší farnosti (například ze zasedání pastorační a ekonomické rady, co se chystá ve farnosti a podobně).

- b) Více mne zajímá dění ve všech našich společenstvích (například mohou se jednotlivě představit a podobně.)
c) Přál(a) bych si častěji rozhovory, případně ankety na různá témata (můžete připsat jaká).

d) Mám zájem o více příspěvků z duchovní literatury, duchovní slovo o. Kašpara a podobně.

- e) Přivítal(a) bych příspěvky jiného charakteru, které zde nejsou uvedeny (můžete uvést jaké).

Pokud Vaše připomínky a náměty přesáhnou rámec tohoto ústřížku, přiložte je prosím na list papíru libovolného formátu. Budeme vám za ně velmi vděční.

Anketní lístky jsou rovněž k dispozici u hlavního vchodu kostela.

Charita informuje

Denní terapeutické a poradenské centrum

Od roku 2001 poskytuje Azylový dům ubytování ženám s dětmi, které se ocitly v těžké životní situaci, spojené se ztrátou přístřeší. V průběhu pěti let dobrého fungování a kvalitních služeb se ukázalo, že klientek stále přibývá a je třeba nabídnout pomoc i ženám, které přicházejí hledat radu odborníků bez potřeby ubytování. Proto nyní vzniká nový projekt rozšiřující služby Azylového domu a navazující na jeho činnost.

Denní terapeutické a poradenské centrum zajistí potřebné služby především pro ženy zažívající domácí násilí a ty, které se ocitly v těžké životní situaci. Mezi ambulantní formy služeb budou patřit:

- sociálně právní poradenství;
- terapeutické služby;
- podpůrné aktivity;
- pracovně motivační aktivity;
- vzdělávací aktivity.

Aby ženy–matky mohly všechny tyto nabízené služby využívat, bude zajištěno hlídání dětí. Dětem se bude věnovat speciální pedagog a psycholog, budou pro ně připraveny aktivity využívající prvky arteterapie, muzikoterapie a dramaterapie a různé tvořivé dílny.

Činnost Centra služeb pro ženy v těžké životní situaci budou provázet osvětové a informační přednášky, besedy pro veřejnost a kampaň proti domácímu násilí.

Služeb bude možno využívat od října 2006, první kontakt je zatím možný na telefonním čísle Azylového domu 571 616 654.

*Mirka Jančová, Vladana Štěpková
a Vlasta Šustková, koordinátorky projektu*

Hledáme spolupracovníky pro nepravdělnou výpomoc na úseku služeb pro seniory

Zdravotní sestra

Požadavky: SŠ vzdělání ZS, ŘP sk. B, registrace u MZ. Náplň práce: návštěvy v domácnostech klientů (ranní a převážně odpolední služby – denně 1,5 hod. + zástupy na dopoledne). Vhodné pro maminky na rodičovské dovolené, aktivní důchodce.

Pečovatel, pečovatelka – asistence při výkonech zdravotní sestry v domácnostech u klientů, odpolední služby. Po–Pá denně 30 minut večer, víkendy ráno, večer 30 minut. Vhodné pro studenty nad 18 let žijící v okolí DPS Na Vyhlídce.

Nástup možný ihned, spěchá!

Bližší informace podá Iva Juráková, 571 3677 248 a Martina Holčáková, 731 363 793.

V případě zájmu zašlete nabídku včetně strukturovaného životopisu na adresu:

Charita Valašské Meziříčí
Kpt. Zavadila 1345
757 01 Valašské Meziříčí

Den otevřených dveří

Úterý 12. září se stalo památným dnem pro DOMINO – Denní centrum a Nocležnu pro lidi bez domova. V tomto zařízení provozovaném Charitou Valašské Meziříčí proběhl Den otevřených dveří spojený se slavnostním požehnáním a mší svatou. Zařízení bylo v tento den otevřeno všem, kteří se zajímají o dění ve svém městě a zároveň

nezavírají oči před každodenní realitou skutečného světa lidí, kteří se ocitají v těžkých životních situacích. Vyměnit své zkušenosti a poznatky si přijeli také kolegové ze zařízení podobného typu z Charity v Uherském Hradišti. Dopoledne se tedy neslo v příjemném duchu milých setkání.

Hojná účast byla také na mši svaté, sloužené mons. Josefem Šichem a farářem otcem Pavlem v místním kostelíku Sv. Jakuba. K vytvoření slavnostní atmosféry přispěl v průběhu mše

svaté také pěvecký sbor žáků církevní školy Salvátor.

Pozdní odpoledne tohoto dne bylo zakončeno požeňným zařízením, kterého se zúčastnil jak

ředitel Arcidiecézní charity Olomouc pan Kepřt, tak i přední zastupitelé města. Poděkování z úst starosty našeho města pana Kubeši bylo velkou poctou a motivací pro další činnost celé Charity Valašské Meziříčí.

Jelikož byl tento den dlouhý, čekalo všechny zájemce ještě bohaté občerstvení díky sponzorským darům věnovaných místní mlékárnou a Masným průmyslem Krásno. Občerstvení lahodící nejen chuti, ale i oku každého vytvořili žáci Středního odborného učiliště potravinářského.

Nebýt ochotné pomoci dobrovolnic pracujících v Denním centru a Nocležně, jistě by celý tento náročný den neproběhl tak úspěšně a bez obtíží. Proto jim patří také naše

poděkování stejně tak jako všem zaměstnancům, kterým příprava zabrala také spoustu času a námahy. Nesmíme zapomenout ani na žáky ZŠ Salvátor a pana učitele Maliňákova, kteří slavnostní požeňnutí a mši svatou provázeli zpěvem.

Petra Vodová

Přestěhování Zeferina - aneb kočovníci opět vyrazili

„S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji.“ (Iz 55, 12)

Někteří z Vás, farníků a čtenářů Života farností, znají Komunitní centrum Zeferino z každoročních Dnů otevřených dveří v Charitě Valašské Meziříčí. Mnozí mohli přijít, aby se podívali a zakusili společenství s romskými dětmi i jejich rodiči, kteří připravili občerstvení v podobě romských specialit, jako goja, šinga, halušky nebo pišot (totiž maminky, tatínkové zase umí spíš hezky vymalovat). Mohli jste zde vidět předškolní děti, jak pod vedením pedagogických asi-

stentek objevují nové věci – o přírodě, o sobě, o Bohu, učí se správně česky mluvit, postarat se o svou hygienu, hrát si a rozvíjet v sobě dary výtvarné, hudební, logické myšlení, no zkrátka to všechno, co může prožívat dítě každého z Vás v mateřské škole. Mohu říct, že děti, které u nás prožijí dva až tři roky takového „práce na sobě“, jsou připraveny vstoupit do základní školy s radostí a v pokoji, bez stresu.

Nezapomínáme ani na děti školní, nebo spíše ony nezapomínají na nás. Vždy, když jsou ve školách volné dny, ptají se, jestli mohou do „školky“, a chodí nám pomáhat s malými sourozenci nebo uspořádáme i pro ně soutěžní den.

Většinou všechny děti potřebují v průběhu základní školy pomoc formou doučování, zvláště českého jazyka. Mnozí dobrovolníci přicházejí během roku tyto děti doučovat. Většinou jsou to studenti obchodní akademie a gymnázia.

Další aktivitou KC Zeferino je tzv. Kroužek. Je to vlastně takový odpolední klub pro školní děti. Romské děti většinou do žádných kroužků nechodí, snad kromě svého tanečního a pěveckého. Proto je pro ně Kroužek často jediným organizovaným způsobem trávení volného času. Mají zde všestranné možnosti: sport (kola, floorbal, fotbal), vaření, pečení, šití (v ruce i na stroji), povídání na různá témata, modlitba, čtení z Bible, písničky, výtvarka, soutěže, výlety a táboření. V minulosti probíhaly také společné akce s městskou policií, což obě strany prožívaly velmi vstřícně i nadšeně.

Letos jsme se ze Zeferinem opět vydali na cestu. Naše minulá cesta vedla s Domem dětí a mládeže z ulice Palackého (kde jsme sídlili v letech 1999–2000) do jejich nového sídla v kasárnách, kde se i nám podařilo získat vlastní prostory ve Víceúčelovém charitním domě, známém jako Azylový dům pro matky s dětmi. Tam jsme strávili krásných 5 let. Azylový dům nyní rozšiřuje své služby, a tak jsme jim uvolnili místo a vydali se do města. Přijala nás Základní škola na Masarykově ulici, kde máme k dispozici 2 třídy a kabinet, chodbu a WC. Také mohou naše předškolní romské děti chodit na výborné svačiny do jídelny ZŠ a využívat hřiště a tělocvičnu, když se najde skulina v rozvrhu hodin. Je vidět, že jsme se vydali do světa, vidíme nové lidi, poznáváme jiné prostředí, zažíváme různé reakce.

Začali jsme v úterý 5. září požeňnutím nových prostor KC Zeferino (kdo to neví, tak Zeferino, jako první Rom v historii, byl blahohřčen Janem Pavlem II. v roce 1997). Nejprve přivedli rodiče své děti, pak přišel otec Pavel s jáhnem Milanem Kološem. Milan nás už více let duchovně doprovází, když se jednou týdně na Charitě scházíme k modlitbě, čtení z Písma a ke sdílení. Po společné modlitbě nám duchovní otec naší farnosti požeňnal a pokropil svěcenou vodou nové prostory. Potom co jsme si společně zazpívali píseň „Ježíš, nejkrásnější...“ následovalo malé občerstvení, pro které poskytl koláče náš dlouholetý dobrodinec pan Cyril Grygar z Hrachovce. Děti si jeho tvarohové koláče nemohou vynachválit (a někdy se o ně i „perou“).

Otec Pavel také nepřišel s prázdnou a kromě požeňnutí jsme dostali i „plody moře“ a „modré z nebe“. Prostě „... z nebe prýští hojnost“. Tak jsme se společně radovali, že se nám podařilo s obrovskou Boží pomocí při balení,

stěhování a znovuzařizování zakotvit uprostřed města. Děti ráno chodí do školky na 8⁰⁰ hodin společně se svými školními sourozenci a ve 12⁰⁰ hodin zase odcházejí domů. V nejbližších týdnech začne také odpolední doučování školních dětí, pro které se snažíme získat dobrovolníky z řad studentů. Začne také fungovat Kroužek – klub pro mladší i starší školní děti. Kdokoliv z Vás má zájem nějak se programů účastnit a vypomáhat, je vítán. Buď přímo ve škole ve II. patře bloku U2, nebo může volat 777 672 901. Může se ohlásit také ten kdo by mohl a chtěl pro děti po-

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Tentokrát něco o modlitbě.

Přítomnosti Boží v modlitbě lze dosáhnout třemi způsoby:

- působením představivosti (obrazná přítomnost);
- působením rozumu (rozumová přítomnost);
- působením vůle (náklonnost srdce).

1) Obrazná přítomnost

Jejím principem je rozjímání o našem vlastním konání na pozadí textů Písma. Při modlitbě si představujeme, že jsme účastníky popisovaných událostí. V duchu vidíme Ježíše, jak nás doprovází, jak při nás stojí, co říká na náš život, na naše zážitky a postoje, na naši trpělivost, vytrvalost... „Maria uchovávala všechny události ve svém srdci a uvažovala o nich“ (Lk 2, 19).

2) Rozumová přítomnost

Je hledáním a poznáváním Stvořitele ve všem stvoření a jeho děkovným velebením. Svá jednání stavíme do souvislosti se spásným jednáním Boha, rozjímáme o tom, do jaké míry naše jednání odpovídá Boží vůli. Všechno tu může být příležitostí k děkování a ke střílným modlitbám: při ranním vstávání, při cestě do práce, během ní, při radosti, při strachu, při sklíčenosti... „Slovo Boží je živé, účinné

skytnout zánovní kolo, kytaru, stavebnici, hru nebo cokoliv uzná za vhodné a potřebné.

V sobotu 16. září se někteří chystáme na 8. Romskou pouť na Svatý Kopeček u Olomouce. Je to krásné každoroční setkání nejen Romů se sší svatou, katechezi a hudebním programem.

Z Komunitního centra Zeferino Vás zdraví a společně s Vámi vyprošují požehnání Eliška Válková, Ludmila Píchalová a Irena Ševčíková.

Áčhen Devleha! Zůstávejte s Bohem!

a ostřejší než každý dvousečný meč... je soudcem nad myšlenkami a úmysly srdce (Žid 4, 12).

3) Náklonnost srdce

Působení vůle tu ukazuje jen naši připravenost. Vlastní dění má v rukou Bůh. Z naší strany je nutná trpělivost, vytrvalost.

Lidé se často zpovídají z toho, že se nemodlili nábožně. Tím obvykle míní neúplnou naladěnost, nedostatek koncentrace na modlitbu. Koncentrace na modlitbu je naším stálým úkolem. Přesto vždy znovu a znovu konstatujeme, že se nám jeho plnění nedaří. Během práce, během dne – toho konec konců většinou ani není možné a ani nutné dosáhnout. Stačí několik dobrých myšlenek. I myšlenky, které nás zdánlivě od modlitby odvádějí, můžeme učinit obsahem naší modlitby, pokud chceme s Bohem mluvit o našem skutečném životě. I ony patří k nám, stejně jako naše vzněty, naše nemohoucnost, únava, vlažnost, vyprahlost.

K cíli nevede spěch a netrpělivost. Stačí, abychom se zabývali jednou myšlenkou, jedním slovem celý den. Přebývání v Boží přítomnosti si nemůžeme vynutit. To lze jen trpělivě cvičit.

„Rozjímání je jediný prostředek, jak povstat z hříchů a dostat se na cestu blaženosti“ (Sv. Terezie z Avily).

o. Jaroslav Kašpar

Síla slov

dokončení ze strany 1

A přece si musíme po promítnutí takového filmu nakonec přiznat: je to pěkné, ale není to Bible. Slova Bible jsou omezená, prostá, ale jsou to slova Boží, a Bůh svým slovem vyjádřil to, co je skutečnost.

Tato úcta k slovu má však v Bibli nejenom pozadí psychologické, založené na mentalitě národa. Je tu i podklad dogmatický. Písmo počíná zprávou o stvoření, odpovídá stručně: Bůh řekl a bylo (Gn 1). Všecko stvořil Bůh svým slovem. Jeho slovo tedy je v pravém smyslu základ vši reality. Pochopit Boží slovo znamená znát svět lépe, než bychom se s ním seznámili cestováním, viděním, zkoumáním. To, co umělec chtěl obrazem vyjádřit, je daleko důležitější než barvy a formy. Boží slovo je to, co chce viditelným světem říci jeho umělec Stvořitel. Umělec ovšem mluví barvami a formami. Ale obvykle jenom málo lidí ho dovede pochopit. Za špatné malíře a sochaře jsou považováni ti, jejichž díla najdou interpreta, umělce slova, který vyjádří paralelně jejich myšlenku. Při díle stvoření Bůh sám se stal svým vlastním interpretem knihami

Bible. Tak je také vysvětlují otcové církve. Obraz stvoření by měl stačit k tomu, abychom myšlenku Stvořitele pochopili. Je to ovšem myšlenka duchovní, pochopit ji tedy může jenom ten, kdo je duchovní. Kolik jich je? Aby nám pomohl, Bůh nám dal Písmo, kde je myšlenka stvoření vyjádřena slovem. Je to tedy vzhled do umělcovy duše, aby se rozumělo jeho dílu.

Ale doposud jsme rozvíjeli jenom jedno hledisko biblické teologie slova. Říká se mu odborně aspekt dianoetický, tj. soustředili jsme se u slova na jeho význam, na to, co vyjadřuje. Exegeté však mluví i o jiném aspektu, kterému říkají dynamický. Slova Boží mají zvláštní sílu, dělají, uskutečňují to, co říkají; to co vyjadřují, se stává realitou. Bůh řekl a bylo to.

V dnešní společnosti jsme si už bohužel navykli zase na opak. Slova jsou jenom slova, slabé prostředky k uskutečnění. Ti, kdo jenom mluví, nedělají. Stavět ideály na pouhých slovech je stavět na vodě. Není sice znehodnocení slov tak úplné. I dnes se vyskytnou slova, která zapálí srdce a založí hnutí. Jsou to slova, která se stávají začátkem velkých činů. Ale děje se to nepřímou. Slovo nadchne člověka a člověk pak jedná. Neuskuteční se věc samým slovem. O to se pokoušejí mágové, čarodějové. Představují divákovi změnu

skutečnosti pronesením tajemné formule hokuspokus. Proč se tyto dovedné podvody tolik líbí dětem? Dalo by se říci, že je to vzpomínka na ráj, kdy člověk viděl Boha, jak tvoří všecko pouhým slovem bez potu na čele.

Také Ježíš ohromil své okolí, když slovem uzdravoval nemocné, křísil mrtvé. Apoštolové se cítili přeneseni do ráje, když viděli Ježíše, jak slovem utišil bouři na moři (Mt 8, 26). Tato síla slova je v případě Ježíšově jasný důkaz jeho moci. Jeho slovo je silné jako slovo Boží, protože je Bohočlověk. Ale čteme v evangeliu jednu zajímavou poznámku diváků: „Zástupy se divily, že dal Bůh takovou moc lidem“ (Mt 9, 8), že totiž i on, podobně jako Stvořitel, může přetvářet realitu pronesením slova. Kdo jednou uznal Ježíšovo božství, ten se tomu nediví. Ale zvláštní je i další okolnost, že totiž dal Ježíš podobnou moc i učedníkům, i oni slovem uzdravují, křísí mrtvé, dělají divy.

Nezbývá nám než si položit poslední otázku: existuje tato moc u učedníků Kristových v církvi dodnes? Teoreticky je

odpověď jasná: kdyby už neexistovala, nebyl by už v církvi živý Kristus, nebyla by dílo Boží. Ale otázka zní prakticky: kde se tato Boží síla slov dodnes uskutečňuje?

I tu je odpověď snadná: především v modlitbě. Pronášíme slova, která realitu vyjadřují. Modlíme se např. žalmy. Vypadají jako popisná lyrika. Ale je to nahlas vyslovené Boží slovo. Je to tedy skutečnost, jaká je v základě, jaká by být měla. Pronášejíce Boží slova spolu s Bohem, tvoříme, máme účast na jeho díle. A mísíme v modlitbě do slov Božích i slova svá a vyjadřujeme přání, aby se stalo skutkem to, o čem prosíme. Aspirujeme na to, aby i naše modlitba vzbudila údiv nad tím, jakou moc dal Bůh lidem. Když se modlíme za mír ve světě, za soulad všech, za všecko dobré, o čem jiného usilujeme než o to, abychom jako Ježíš pouhými slovy utišili bouři života. Budeme toho schopni? Bezpochyby, jsme-li s Kristem jedno, jsou i naše slova slovy jeho, síla moci Boží.

Tomáš Špidlík
převzato z Radio Vaticana

Rozhovor s otcem Pavlem

Otče Pavle, domnívám se, že vy, kněží, se někdy při své pastorační dostáváte do náročných období. Někde jsem slyšel, že optimální doba působení kněze v jedné farnosti je 6–7 let. Pak obvykle dochází k tomu, že kněz nabude dojmu, že všechno důležité již bylo vysloveno... Ty u nás působíš třináctým rokem. Nepochybně zde máš dobře rozvinutou dlouhodobou pastorační koncepci, ale přesto, jak tuto svou situaci prožíváš?

Nejprve bych chtěl říci, že nejde o moje dojmy. Každý kněz by se měl ptát, jaká je vůle Boží. A tuto vůli nám kněžím tlumočí mimo jiné i otec arcibiskup. Za sebe mohu říci, kdybych dostal dekret na jiné místo, jsem připraven se ihned sbalit. Sám bych ale asi nikdy nežádal o přeložení. To, že jsem už 12 let na jednom místě, má své výhody i nevýhody. Výhody například: člověk vidí plody své práce. Někdy dobré ovoce, jindy špatné. Obojí vede k hlubšímu zamyšlení nad tím, co dělám a pro koho. Pastoračně je výhodné, když kněz zná lépe farníky. Připravovat ty, které jsem křtil, ke svatému přijímání, k biřmování či ke svátosti manželství má své výhody. Nevýhodou může být to, že člověk může být jaksi „oposloučan“. To by mě mělo nutit k dalšímu hledání Boha. Bůh je přece každý den nový a pro nás překvapující. V naší farnosti se navíc střídají kaplani, kteří přinášejí nový pohled na věc. Pro farnost je to často vítaná změna. Přiznávám, že by i pro mě bylo těžší být 12 let na místě, kde bych byl sám. To znamená každý den i každou neděli s farníky, bez možnosti střídání, jako je tomu nyní. Díky tomu jsem pro farníky jaksi vzácnější a také já se na ně více těším.

V řadách tvých farníků jsou mnozí, kterým jsi pomohl a stále pomáháš na cestě k Bohu a v jejich osobním růstu. Pak jsou tu ale i ti, kteří tu a tam vysloví kritiku, že určitá spiritualita se upřednostňuje před jinými aktivitami ve farnosti. Slyšíš i tyto kritické hlasy?

Je třeba si uvědomit, že kněz má na prvním místě křtít, sloužit mši svatou, zpovídat, navštěvovat nemocné, učit děti

náboženství, navštěvovat farníky a v neposlední řadě také zodpovídat za stav majetku farnosti, různé opravy a stavby a za její hospodaření. To samo by v podmínkách naší farnosti už bohatě stačilo. Když tedy najdu čas ještě na něco navíc, myslím, že je to pozitivní, i když to často pohltí můj volný čas. Pokud si myslíš, že upřednostňuji například neokatechumenát, pak je třeba si uvědomit, že tam nedělám nic jiného než shora jmenované pastorační aktivity (mše, zpověď atd.) a navíc, jak si to přeje II. vatikánský koncil ve společenství. Farnost má být společenstvím společenství anebo také školou života ve společenství. Nezapomeň, že se v tomto případě jedná o více než 150 dospělých lidí sedmi konkrétních společenství. Navíc se pravidelně zúčastňuji i setkání Komunity Blahoslavenství a některých akcí Fatimského apoštolátu. Celkově mám dojem, že mnozí farníci nemají moc elánu do různých aktivit a spokojí se s nedělní mši svatou, takže jim ani nevadí, že ty aktivnější takzvaně upřednostňuji. Pokud se mýlím, rád bych slyšel konkrétní připomínky.

Kdysi ses zmiňoval, že je pro Tebe určité břemeno podrobně vykazovat veškeré finanční příjmy a výdaje ve farnosti. Jaký je podle Tvého názoru optimální model v této oblasti? Může tu napomoci pastorační či ekonomická rada?

To jsi nepochopil. Vykazovat musím, ať se mi to líbí nebo ne, všechno. Každý se může podívat do účtu našich farností. Říkal jsem, že je pro mě někdy těžké, když musím zveřejnit, co jsem koupil a za co jsem peníze utratil. Vždycky se najde někdo, komu se tyto investice nelíbí. Například autobusy na školní výlet, letáčky pro děti, sbírka pro Denní centrum lidí bez domova atd. Když tyto věci předem konzultuji s ekonomickou a pastorační radou, je to pro mě pomoc.

Co si myslíš o větším zapojení laiků, resp. žen ve farnosti, např. při vedení adorací, různých pobožností (křížové cesty), čtení při liturgii a podobně?

Je to pro mě určité dilema. Někteří farníci mají pocit, že

bych s nimi mohl být více. Křížová cesta, adorace a růženec jsou vhodné příležitosti, jak lidem něco říci. Rád tyto možnosti využívám. Na druhé straně vím, že by mnohým pomohlo, kdyby mohli být takto aktivnější. Výsledkem je jakýsi kompromis. Bylo by dobré hledat nové formy aktivit pro laiky, a ne pouze chtít využívat ty staré.

Otázky pokládal Mgr. Jiří Dřímál

ZŠ Salvátor

Do školního roku 2005–2006 jsme vstoupili 4. září a přivítali mezi sebou nové tváře nejen z řad žáků, nýbrž i pedagogů. Těmi jmenovanými na druhém místě jsou Mgr. Marie Sedlářová, Lenka Tomášková a Mgr. Jana Dobešová. Přejeme jim vše dobré na novém pracovišti.

Vedení školy

Ředitelem zůstává Ing. Hynek Milušek a zástupkyní ředitele Mgr. Ludmila Cahová.

Jmenování pedagogů v tomto školním roce

Mgr. Gabriela Vránová – třídní učitelka (dále jen TU) 1. ročníku (dále jen r.) a metodička pro I. stupeň.

Mgr. Jana Dobešová – TU 2. r., referentka pro misie a školní zdravotnice.

Ing. Veronika Bučová – TU 3. r., výchovná poradkyně.

Mgr. Radomír Juříčka – TU 4. r., metodik prevence kriminality.

Mgr. Karolína Kramolišová – TU 5. r., školní speciální pedagožka.

Mgr. Jana Urbanová – TU 6. r., anglistka, metodička humanitární sekce.

Jana Komoňová – TU 7. r., metodička přírodovědné sekce.

Mgr. Anežka Zgabajová – TU 8. r., správkyň školní knihovny.

Mgr. Beáta Vodáková – TU 9. r., koordinátorka environmentálního programu.

Ing. František Maliňák – správce počítačové sítě, metodik počítačových technologií.

Lenka Tomášková – vedoucí vychovatelka školní družiny.

Bowlingové odpoledne

V pátek 8. září se uskutečnilo v orlovně v Zašové setkání všech pracovníků školy, jehož součástí byla i možnost změřit síly při bowlingu. Poděkování patří zejména panu Cholewovi, který nám zajistil obě dráhy a místo k příjemnému posezení.

Prázdniny

28. září – státní svátek.

29. září – ředitelské volno.

26.–27. října – podzimní prázdniny.

Dovolujeme si vás pozvat

– v sobotu 11. listopadu od 20⁰⁰ pořádá škola Posezení u cimbálu v M klubu.

– v pátek 22. listopadu bude na škole Den otevřených dveří. Těšíme se na vaši účast.

Jana Dobešová

Proč Bůh stvořil děti (a následně vnoučata)

Pro ty z nás, kteří máme okolo sebe děti – ať už vlastní nebo vnoučata, neteře, synovce nebo studenty.

Kdykoli máte pocit, že jsou děti neovladatelné, můžete najít útěchu v tom, že dokonce ani všemohoucnost našeho Pána nedosahovala k Jeho vlastním dětem.

Poté, co utvořil nebesa a zemi, stvořil Bůh Adama a Evu. Mezi prvními věcmi, o kterých mluvil, jim také řekl:

„Nesmíte!“

„Nesmíme co?“ zeptal se Adam.

„Nesmíte jíst zakázané ovoce!“ odvětil Bůh.

„Zakázané ovoce? My tu máme zakázané ovoce? Hele, Evo, my tu máme zakázané ovoce!“

„Kecáš!“

„Ne, vážně!“

„Nesmíte jíst zakázané ovoce!“ zopakoval Bůh.

„Proč?“

„Protože jsem váš Otec a zakázal jsem vám to!“ odpověděl Bůh a sám si říkal, proč neskončil s tvořením světa hned poté, co udělal slony.

Pár minut nato Bůh viděl, jak Jeho děti svačí jablko a rozhněval se.

„Neřekl jsem vám snad, že nemáte jíst zakázané ovoce?!“ zeptal se.

„Ehm, jooo...“ odpověděl Adam.

„A tak proč jste neposlechli?“ zeptal se Otec.

„Já nevím,“ řekla Eva.

„Ona začala!“ ozval se Adam.

„Nee!“

„Ale jo, začalas!“

„Nee!“

Jelikož v tu chvíli došla Otcí trpělivost, potrestal je tím, že budou mít vlastní děti. Tím momentem se stalo něco, co se dodnes nezměnilo...

Ale přece jen je v tomto příběhu útěcha! Pokud se trvale a láskyplně snažíte předávat svým dětem moudrost, a ony ji odmítají, nebuďte k sobě tak přísní. Pokud i Bůh měl problém s výchovou dětí, kdo řekl, že vy byste to měli mít snadné?

Něco k zamyšlení:

1. První dva roky jeho života učíte své děti chodit a mluvit. Pak strávíte dalších šestnáct let tím, že jim říkáte, ať si sednou a mlčí.

2. Vnoučata jsou Boží odměnou za to, že jste nezamordovali své vlastní děti.

3. Matky „pubertáků“ ví, proč některá zvířata pojídají své mladé.

4. Děti se málokdy spletou, když vás citují. Ve skutečnosti zopakují každické slovo, které jste neměli vyslovit.

5. Hlavní důvod pořádání oslav narozenin vašich dětí je ujištění se o tom, že vlastně existují ještě horší děti, než jsou ty vaše.

Rada na závěr: Buďte hodní na své děti, jednou vám budou vybírat domov důchodců! Pokud jste ve stresu a máte bolesti hlavy, udělejte to, co radí příbalový leták na Aspirinu: „Vezměte si dvě tablety a držte (se) z dosahu dětí.“

Svátost manželství přijali

Lešná

Jaroslav Raždík Iveta Horáková
Studénka Butovice, Sjednocení 758 Studénka Butovice, Sjednocení 758

Valašské Meziříčí

Radek Kopečný Monika Cibulcová
Čajkovského 623 Vsetínská 553
Jan Váleček Lucie Horáková
Čajkovského 622/2 Čajkovského 622/2
Václav Štěpánčík Zuzana Adamcová
Vsetínská 521/34 Družstevní 218
Radek Křenek Radka Daňková
Krhová 295 Krhová 490
Marek Pernický Eva Reimerová
Smetanova 1025 Tolstého 1133

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Daniel Pavel Vaculík Lukáš Jan Zemčík
Matěj Antonín Ševčík Tereza Kabeláčová

Branky

Adam Kunetka

Na konec své pozemské cesty došli

Branky

Milada Vaníčková *16. 1. 1921 +25. 8. 2006, Oznice 115

Valašské Meziříčí

Vlasta Hrabovská *21. 4. 1926 +20. 8. 2006, Jarcová 23
Vlasta Malúšková *28. 3. 1921 +22. 8. 2006, Tolstého 1138
Marie Stromšíková *18. 2. 1935 +28. 8. 2006, Hrádky 298

Ze zasedání pastorační a ekonomické rady farnosti Valašské Meziříčí

Dne 4. září 2006 se konalo mimořádné zasedání pastorační a ekonomické rady farnosti Valašské Meziříčí.

V úvodu p. Marie Masaříková seznámila přítomné s výsledky hospodaření farnosti VM ve sledovaném období r. 2006. Rada byla seznámena jak s celkovým hospodařením farnosti, tak s výdaji spojenými se stavbou soc. zázemí (SZ). Za 8 měsíců t. r. vykazuje účetnictví vyrovnanou stránku příjmů a výdajů. Celkové příjmy na účet SZ byly ve výši přes 420 000 Kč a do konce srpna bylo proinvestováno přes 280 000 Kč. Momentální zůstatek činí cca 100 000 Kč. Pokračování stavby je tedy možné bez nutnosti otevření úvěru.

P. Pavel Stefan předložil radě pozvání od otce arcibiskupa k celodíecznímu setkání farností, které se konalo dne 23. září v prostoru Zimního stadionu města Zlína. Jde o setkání nejen zástupců farností, ale všech jejich složek:

tedy mládeže, rodin s dětmi i seniorů. Akce byla zahájena mší sv. v 10⁰⁰ a poté pokračovala program pro jednotlivé věkové a zájmové skupiny.

Ředitelka Charity Zdislava Odstrčilová radu stručně seznámila s výsledky hospodaření CHVM za rok 2005. Uvedla, že v celkovém deficitu, který byl vykázán, tvořily značnou část náklady na služby pro lidi bez domova. Vzhledem k tomu, že v těchto dnech bylo otevřeno Centrum služeb pro lidi bez domova (pro muže), které dne 12. 9. 2006 slavnostně požehnal prezident ACHO Mons. Šich, obrátila se na radu s návrhem, aby na provoz tohoto Centra byla věnována nejbližší nedělní sbírka. Rada vyjádřila svůj souhlas.

zapsal Václav Dřímál, sekretář

Mariánské informace

• Ve dnech 5.–8. října 2006 proběhne v ČM Fatimě Koclířov výroční mariánská konference Fatimského apoštolátu ČR a mariánských ctitelů. Na program hlavního dne v sobotu 7. října pojedou autobus. Je nutné se přihlásit včas u Václava Chládky.

• V úterý 10. října se uskuteční v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Valašském Meziříčí 18. oblastní setkání členů Fatimského apoštolátu a mariánských ctitelů. Začátek tradičně v 15⁰⁰ hod. Mše svatá s adorací a zasvěcením Neposkvrněnému Srdci Panny Marie v 18⁰⁰. Všichni jsou zváni a vítáni.

Václav Chládek

Poděkování

Dvacátého srpna složila věčné sliby v klášteře sester cisterciáček v dánském Sostrupu Lenka Kublová, nyní sestra Faustyna. Při této příležitosti jsme se s ní setkali a také jí předali dary. Sestra Faustyna všem děkuje, jak za věčné dary, tak i za finanční příspěvek, který jsme odevzdali jako věno při příležitosti věčných slibů. Zvláště bych chtěl poděkovat za uzeniny firmě Váhala a za koláče paní Anežce Rozsivalové z pekárny v Palačově a paní Hoffmanové z Brňova.

otec Pavel

Sestra Faustyna s rodiči a bratrem s manželkou.

Život farností číslo 9, ročník XIII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Svě příspěvky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@razdva.cz, anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází 24. září 2006

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>